

דף סח:

עין משפט ד.

יר"ד סימן קר סעיף א

א. עכבר המדבר נותן טעם לשבח^ו שהרי עולה על שולחן מלכים, אבל עכבר העיר בספק הדבר אם נותן טעם לשבח או לפגם בחומץ ובשכר, ע"כ אם נפל לשכר או לחומץ בצונן והסירו שלם לפני ששהה מעת לעת^ז מותר אבל אם היה רותח או צונן ושהה בו מעת לעת אפי' הסירו שלם או נימוח בתוכו לגמרי ונעשה כולו משקה נותר^ח ע"י ששים כנגד העכבר.

ב. אם נחתך עכבר זה לחתיכות קטנות בתוך החומץ והוא בענין שאינו יכול לסננו כגון שנתערב החומץ או השכר במאכל עבה הכל אסור^ט, דחיישינן שמא יפגע בממשו של האיסור ולא ירגיש.

הגה: ודוקא בשרץ יש לחוש^י שמא נשאר שם ממשות שלא יכול להוציאו אבל בשאר איסורין אין לחוש.

- ו. מסקנת הגמ' בע"ז דף ס"ח. ובעובדא דרב שם בעכברא דמתא ואסריה, וכן פסקו הרי"ף והרא"ש והרמב"ם בפ' ט"ז ממ"א. וא"כ עכבר המדבר הרי הוא ככל האיסורים ואוסר בטעמו בכל דבר עד שיהיה ששים כנגדו. ועיין בכף החיים אות א'.
- ז. ועיין בס"י ק"ה סעיף א' ששם כתב אם שהה כדי שיתניהו על האור וירתיח, ושם יתבאר בס"ד.
- ח. ואם הוא מאוס עליו אפי' שאין מאוס לאחרים אסור לו אפי' בששים או במאה משום בל תשקצו. ש"ך ס"ק ח'.
- ט. הגם דביין ושמן הוא פוגם ודבר שהוא פוגם בטל כל זה בענין שלא ניכר האיסור, אבל כאן מיירי שניכר האיסור וע"כ צריך סינון. כף החיים אות ד' ובס"י ק"ג אות י"א.
- י. זהו לדעת הרמ"א דס"ל דכיון ששרץ שיעורו בכעדשה חיישינן בו שמא נשאר כעדשה ואינו מכירו אבל שאר איסורים ששיעורם בכזית אין לחוש, אבל מדברי הב"י נראה אפי' בפחות מכעדשה וגם בשאר איסורים ג"כ לא בטיל הממשות אפי' ביותר מששים כל שאפשר לסננו, כמ"ש הש"ך בס"ק ג'. וכ"ה דעת הט"ז בס"ק א'. והשיג על דברי הרמ"א וכיון שעוד אחרונים השיגו על דברי הרמ"א יש להחמיר וכן עיקר להורות. כף החיים אות ה'. אבל אם נימוח האיסור כמו התבשיל ולא ניכר שרי ע"י ששים בין בעכבר בין בשאר איסורין. ט"ז שם.